

Abaterile de la adevăr au loc deseori pe nesimțite

Versete călăuzitoare: Efeseni 4.1-3

Efeseni 4.1-3: Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.

Dacă sfinții își dau silința să trăiască conform adevărului despre Adunare, așa cum el este prezentat în Scriptură, și se strâng laolaltă în părtășie practică după modelul apostolic, nu trebuie să ne așteptăm ca ei să fie lăsați în pace. Vrajmașul lui Dumnezeu și al poporului Său este prea veghetor și prea activ ca să permită aceasta.

Mai mult decât de abaterile evidente și grosolane de la ordinea lui Dumnezeu avem de temut abaterile subtile de la adevăr și de la simplitate. Acestea se dezvoltă aproape neobservate pe parcursul anilor și treptat își găsesc loc în gândirea noastră, fără să fim întotdeauna conștienți de acest fapt; *până când în cele din urmă constatăm abaterea de la calea inițială, corectă și luptăm cu înverșunare pentru adevăr.*

Pentru ilustrare numim trei puncte deosebite, pe care noi le-am constatat. În primul caz este vorba de adevărul despre „*un singur trup*”. Adevărul acesta este tratat în capitolele următoare: Romani 12; 1 Corinteni 10; 12-15; Efeseni 1 și 4; Coloseni 1 și 2. La citirea atentă și studierea acestor pasaje constatăm că centrul de greutate al acestui adevăr este în direcția: unitate, dragoste, să ai grijă unul de altul, să ții seama unul de altul și alte lucruri asemănătoare, dar care *nu au nici o legătură directă cu problemele de Adunare cum ar fi menținerea disciplinării și ordinii.* Efeseni 4.1-4 îl putem interpreta ca un rezumat al aplicării apostolice și transpunerea în practică a acestui adevăr.

Însă constatăm mereu că acest adevăr este cu totul altfel aplicat și interpretat. Cu ani în urmă, pe când credincioșii, care trăiau conform adevărului Scripturii, creșteau la număr, ei se strâneau laolaltă în multe locuri în grupe. Se constată că adevărul despre unitatea trupului, ca și celelalte adevăruri, determina relațiile între ei așa fel ca și cum ei ar reprezenta în fiecare loc întreaga Adunare – cu toate că ei erau o minoritate mică, neînsemnată. Din aceasta s-a dedus (în mod corect, după cum credem noi), că în probleme de disciplinare și alte chestiuni adunările locale au acționat reprezentativ [remarca redacției: expresia aceasta poate fi înțeleasă foarte greșit] pentru toate celelalte adunări locale și de aceea acțiunile lor trebuiau respectate, cu excepția cazului în care ele erau în contradicție evidentă cu Sfânta Scriptură. Unitatea trupului a fost folosită deci pe bună dreptate, ca să prevină independența și dezordinea rezultată din aceasta.

Se pare că în ultimii ani această ultimă aplicare a adevărului despre existența unui singur trup a căpătat pentru mulți o importanță așa de mare că prima semnificație, așa cum o învață Scriptura, se pierde total din vedere. Pentru unii pare ca adevărul să fie de sine stătător, în loc

să țină seama că *nu este vorba de nimic mai mult decât de o aplicare dedusă, care într-adevăr rezultă din Scriptură, dar nu este clar învățată în ea.*

De aceea în cazul unor greutăți care au luat naștere a avut loc un efort mare în încercarea de a arăta că o grupă sau alta de sfinți au părăsit fundamentul unui singur trup, deoarece au făcut un pas greșit, cum ar fi nerecunoașterea unei sentințe sau a unei acțiuni a unei adunări și altele lucruri asemănătoare.

Dar se merge mai departe: prin excesul acordat aplicării derivate, care ascunde înțelesul primar, adevărul despre unitatea trupului este într-adevăr determinativ pentru excludere și respingere, dar nu mai este pentru primire. Cine a auzit că o adunare primește pe un credincios, dar care apoi solicită ca și celelalte adunări trebuie să-l primească, căci altfel ele nu ar mai putea fi privite ca stând pe fundamentul unui singur trup? Această aplicare este făcută întotdeauna numai pentru a determina pe ceilalți să fie de acord cu excluderea și respingerea.

Prin accentuarea exagerată a interpretării secundare se trece cu vederea puterea primului sens al acestui adevăr și prin aceasta el este practic nimicit. Așa cum arată evangheliile, în timpul Domnului nostru erau folosite acțiuni asemănătoare, prin care Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcut lipsit de putere.

Toate acestea ne fac desigur să ne întrebăm dacă nu cumva acestei înțelegeri greșite îi stă la bază și altceva, care ar putea conduce la abatere de la adevăr. Pornesc de la premisa că există o astfel de înțelegere greșită, și anume atunci când se presupune – și nu sunt puțini cei care fac aceasta – că faptul că sfinții se strâng laolaltă în lumina acestui adevăr (și anume acela al unui singur trup), le oferă o poziție comună care se deosebește de ceea ce este partea Adunării ca întreg.

Anumite pasaje din Sfânta Scriptură tratează decăderea creștinătății cu numele și arată cărarea noastră și mijloacele noastre de ajutor în astfel de împrejurări; așa de exemplu Faptele apostolilor 20; 2 Timotei; 2 Petru; 2 Ioan și 3 Ioan. Ce au să ne spună aceste pasaje cu privire la punctul acesta?

Ele arată clar: chiar dacă pătrund lupi din afară și chiar dacă nu s-ar mai găsi siguranță la funcția de bătrâni (aceasta înseamnă, la autoritățile de conducere așa cum Dumnezeu le-a rânduit la început), ar trebui ca Dumnezeu Însuși și Cuvântul harului Său să ne stea la dispoziție (Faptele apostolilor 20.29-32). Nici un eveniment, oricât de mult s-ar ridica potopul celui rău, nu ar putea să facă să se clatine temelii lui Dumnezeu; ea va sta neclintită și se vor găsi oameni credincioși care vor fi capabili să învețe pe alții. Și nu numai aceasta, ci în final vor fi unii, chiar dacă sunt puțini, care vor chema pe Domnul dintr-o inimă curată și vor arăta dragoste pentru adevăr (2 Timotei 2.1,2,19-22), și alții vor primi o mărturie bună din partea adevărului (3 Ioan 3,12).

Însă ceea ce lipsește este referirea la faptul că aceste suflete credincioase vor primi prin aceasta o poziție deosebită de părtășie. Într-adevăr ele vor putea savura în comun multe din cele pe care ca individ nu le-ar putea savura, însă nu vor avea nimic în comun, pe care și trupul lui Hristos în totalitatea lui nu-l posedă deja.

Realmente, fie că este în Vechiul Testament sau în Noul Testament, dacă o rânduială divină eşuează, noi nu găsim o formă de părtășie nouă sau deosebită, care ar fi dată unei părți din întreg, oricât de temătoare de Dumnezeu sau de devotate lui Dumnezeu ar putea fi persoanele din care se compune această grupă. În timpuri de decădere este întotdeauna o chestiune de credințioasă personală, legată cu întoarcerea înapoi a inimii, așa că se revine la starea inițială. Fiecare credincios fidel are parte de această stare pe baza apartenenței sale la rânduiala inițială, și nu pentru că el ocupă împreună cu alții poziția unei rămășițe. Să se observe de exemplu:

Când Israel a făcut vițelul de aur, ei au putut pleca de acolo numai pentru că credințioasă personală a unui bărbat precum Moise a păstrat credințioasă (compară cu Exodul 33.12-17).

Când ei au fost în țară, după moartea lui Iosua, au căzut la scurt timp. Au fost într-adevăr treziri, însă numai prin puterea și faptele de credință ale unora. „Și când le ridica Domnul judecători, atunci Domnul era cu judecătorul și-i salva din mâna vrăjmașilor lor în toate zilele judecătorului” (Judecători 2.18).

Când unii s-au întors înapoi din captivitatea babiloniană, evident ei au fost călăuziți de credință și de energia unor bărbați ai lui Dumnezeu precum Zorobabel, Ezra și Neemia. Sub influența acestor bărbați a fost un început minunat; ei au înțeles din nou gândurile lui Dumnezeu cu privire la întregul Israel și s-au văzut pe ei înșiși legați cu el (vezi de exemplu Ezra 6.17; 9.4-15). Tocmai pentru faptul că ei mai târziu și-au arogat o poziție deosebită, care era cu mult în afara chemării inițiale a lui Israel, la ei a luat naștere o atitudine de duh care i-a condus să lepede pe Mesia, atunci când El a venit.

În Noul Testament a fost încredințată lui Pavel taina Adunării. El era „arhitectul înțelept”, care nu numai a pus temelia, ci care după aceea a tratat în epistolele sale teme referitoare la ordine, disciplină și administrare în adunări. Deci cu atât mai remarcabil este că el în scrisoarea lui de despărțire adresată lui Timotei se adresează numai unei singure persoane și că el nu descrie totalitatea persoanelor credincioase cu o expresie care să se refere la o corporație, pe care ele ar constitui-o, ci cu o expresie care arată caracterul lor moral: „... cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22).

Poziția unei rămășițe este deci în toate epocile una personală. Timpul actual nu constituie o excepție în privința aceasta. Sfinții care în anii din urmă s-au adunat în jurul adevărului și s-au strâns pe fundamentul unui singur trup, prin aceasta nu au primit un statut de corporație: în cel mai bun caz erau persoane singulare fidele, care umblau respectând adevărul. Ei nu aveau o poziție care depășea cadrul poziției inițiale a Adunării – însă aceasta nu le dă dreptul să desconsidere vreo parte a adevărului. Cu toate că ei apar numai ca persoane individuale, este

responsabilitatea lor să fie călăuziți de adevărul Adunării, deoarece ei sunt călăuziți de întreg adevărul.

Al treilea punct, pe care dorim să-l amintim aici, este faptul că paharul și pâinea de la Cină sunt legate cu unitatea trupului. Paharul și pâinea prezintă sângele și trupul lui Hristos. În 1 Corinteni 10 vedem mai mult părtășia cu sângele Său și cu trupul Său ca prezentare simbolică a lor, în măsura în care „noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup”. De aceea gândul aici este nu numai că noi ne facem una cu moartea lui Hristos, așa cum iudeul se făcea una cu altarul, sau păgânul cu demonii, ci și că noi împreună suntem văzuți ca un singur trup, căci se spune: „noi toți luăm parte dintr-*o singură* pâine” (1 Corinteni 10.17).

Cuvintele acestea, de aceasta ar trebui să ținem bine seama, descriu simplu că luarea dintr-o singură pâine la Masa Domnului este expresia acestei unități și că ea de aceea poate fi privită ca semn sau dovadă al acesteia. Ea nu înseamnă, că mâncatul dintr-o singură pâine este cauza acestei unități. Noi spunem de exemplu: „Mâine va fi vreme frumoasă, căci presiunea barometrică crește”; noi nu vrem să spunem că barometrul provoacă vremea frumoasă, ci că el este semnul pentru vreme frumoasă. La fel și luarea noastră comună dintr-o singură pâine este semnul și confirmarea faptului că noi suntem un singur trup.

Aceasta este important, căci dacă se crede că sfinții, care se adună pe o bază conform Scripturii, ocupă prin aceasta o poziție comună deosebită, va avea aproape cu siguranță urmarea că Masa Domnului și participarea la ea va fi legată cu „cercul lăuntric” și nu cu trupul întreg. Aceasta face Masa Domnului să fie o expresie a părtășiei „noastre” și nu a adevăratei părtășii creștine. Prin aceasta ia iarăși naștere o înclinare să se țină departe de Masa Domnului persoane, însă nu pe baza autorității Scripturii, ci pentru că ele nu ne plac sau ele nu sunt în concordanță cu țelurile pe care noi le urmărim, sau din motive asemănătoare.

Când un credincios vine la Masa Domnului și ia parte la ea, prin aceasta el este recunoscut ca mădular al trupului lui Hristos și ca unul care este potrivit părtășiei creștine. În acest caz întrebarea nu este dacă toți sunt de acord cu părerile și acțiunile lui. Aceasta o arată foarte clar 1 Corinteni 10.23-29. Tocmai capitolul 10, care accentuează în mod deosebit realitatea părtășiei în legătură cu moartea lui Hristos și cu Masa Sa, nu se încheie fără să trateze întrebări care solicită libertatea pentru exercitarea conștiinței și credinței personale – o realitate uimitoare, de care trebuie să ținem seama atenți și în mod foarte deosebit. Este însă o dovadă clară că părerea extremă de părtășie, care vrea să facă responsabili pe toți care au părtășie pentru fiecare act personal, nu are nici o bază în Scriptură. Desigur aici nu vorbim despre păreri și acțiuni care contrazic Scriptura, sau o pun la îndoială.

Dacă cineva se gândește să frângă pâinea într-un anumit loc împreună cu sfinții adunați acolo, întrebarea potrivită ar fi: Vreți voi ca eu prin aceasta să mă atașez de o legătură pe care voi ați întemeiat-o; sau vreți să mă primiți ca un mădular al trupului, aceasta înseamnă legat cu organizația alcătuită inițial de Dumnezeu, cu intenția să realizez identificarea cu moartea lui Hristos?

Efeseni 4.1-3

În practică depinde foarte mult de această întrebare. În primul caz este numai sectarism, oricât de luminați și de model ar fi membrii acestei secte. În celălalt caz înseamnă, cel puțin în acest context, umblare în adevăr.

Titlul original: „One Loaf: One Body“
din *Scripture Truth*, Anul 49, Mai 1986, pag. 33–37
publicat prima dată în *Christ and the Assembly: Being Papers Issued as a Supplement to Scripture Truth*,
London
(The Central Bible Truth Depot) 1943.